

Arrest

nr. 347 326 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 16 april 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) van 24 januari 2025.

Het enig middel lijkt ongegrond.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke motieven bevat waarop ze steunt, dit zowel in het licht van de artikelen 7, 1e lid, 2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt gemotiveerd aangaande de elementen die verzoekers zaak kenmerken.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing hem niet in staat zouden stellen zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Een schending van de formele motiveringsplicht lijkt dan ook niet te kunnen worden aangenomen.

Verzoeker voert aan dat er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een gesprek met DVZ (dd. 31 augustus 2022) van ruim twee jaar geleden en dat DVZ na dit gesprek had moeten nagaan of er sprake was van een gewijzigde toestand in hoofde van verzoeker. Zo houdt verzoeker voor dat hij ondertussen voltijds tewerkgesteld is in een restaurant en dat hij voorziet in zijn levensonderhoud. De Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit hoe hij als Braziliaanse onderdaan op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog op legale wijze kon tewerkgesteld worden zonder arbeidsvergunning. Artikel 18, 3° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden, bepaalt immers dat de buitenlandse onderdaan die houder is van een attest van immatriculatie de toelating heeft om te werken voor zover de houder van dit document 'vier maanden na zijn verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, nog geen betekening heeft ontvangen van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot afwijzing van het verzoek, en dit tot de definitieve beslissing in het kader van een verzoek om internationale bescherming, zoals bedoeld in artikel 1, § 1, 19°, van de wet van 15 december 1980.' De beslissing van het CGVS werd definitief op het ogenblik dat er geen rechtsmiddel meer tegen open stond. Verzoeker diende geen hoger beroep in tegen de negatieve beslissing van 9 september 2024 van het CGVS. Verzoeker kon dus eind 2024 niet meer legaal tewerkgesteld worden zonder arbeidsvergunning. Alleszins blijkt uit de bijlage van het verzoekschrift dat dit contract van bepaalde duur, waarvoor ook slechts één loonfiche verstrekt werd, op 3 april 2025 afliep. Verzoeker toont bijkomend aldus het actueel belang bij zijn kritiek niet aan.

Hij wijst er verder op dat verweerder evenmin rekening heeft gehouden met het sociaal netwerk dat hij in België heeft opgebouwd via zijn werkgever, maar ook via zijn 'tante' die legaal in België woont. Verzoeker concretiseert dit echter niet verder en toont dan ook geen beschermenswaardig privé- en gezinsleven aan. De in de bijlagen bij het verzoekschrift gevoegde Belgische identiteitskaart van de tante kan dit niet aantonen.

Verzoeker brengt dus concluderend geen andere elementen aan die dateren van na het gesprek met DVZ op 31 augustus 2022 die tot een andersluidende beslissing zouden hebben geleid.

De Raad neemt ten slotte akte van het voornemen van verzoeker om een 9bis-aanvraag in te dienen."

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter,

M. DREESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DREESEN

M. EKKA